

...

Nemůžu říct, že bych v Sovětském svazu nic o homosexualitě neslyšel a nevěděl, ale... tehdy homosexuálové nedemonstrovali svou povahu tak otevřeně. Jedním z důvodů bylo, že sovětské kriminální právo sodomii postihovalo. Tak či onak, necítil jsem nic než nedorozumění a lítost, když jsem viděl dva muže jdoucí ve vzájemném objetí nebo dvě ženy, z nichž jedna hrála muže, ale každému bylo hned jasné, že je to žena. Avšak San francisco zůstalo v mých vzpomínkách krásným městem a fakt, že si jej homosexuálové zvolili za své hlavní město můj dojem z něj nijak neposkvrnil, ačkoliv bylo nemožné si tohoto jevu nevšimnout...

Mezitím, každé ráno začínalo přijímáním pacientů, setkáními a každodenními úkoly, které jsme museli řešit v pro nás cizí zemi a v naprosté nejistotě o zítřku. Počet lidí, kteří si přáli obdržet mou léčbu, se s každým dnem zvyšoval. Lidé vodili celé své rodiny, včetně dětí. Nehonil jsem se za velkými penězi, potřeboval jsem v praxi ukázat, že to, co dělám, skutečně může vyřešit zdravotní problémy a dramaticky se liší od toho, co dělají ostatní léčitelé. Zároveň jsem pacienty žádal, ať mi přinášejí kopie jejich lékařské dokumentace před začátkem mé práce a výsledky nových vyšetření provedených po skončení mé práce. A pochopitelně jsem žádal o jejich souhlas s použitím této dokumentace, pokud bude třeba, jako důkazy v masmédiích a podobně.

Ačkoliv masmédiá nijak nespěchala materiální důkazy mé práce zveřejnit, nezoufal jsem si. Ve skutečnosti jsem navzdory všemu začal vytvářet svůj vlastní archiv a v případě potřeby jsem mohl příslušné dokumenty demonstrovat jako potvrzení lidem, jež se zajímali o mou léčbu. Když člověk viděl autentické lékařské dokumenty z amerických nemocnic a klinik, byl ohromen: viděl lékařskou dokumentaci, která měsíc po měsíci sledovala stav jeho zdraví, metody používané k léčbě ... a problém nebo problémy nemizely a často se naopak zhoršovaly, někdy se stávaly neslučitelné s životem. Poté viděl, jak tyto problémy po začátku mého působení začínají mizet od jednoho lékařského vyšetření k dalšímu! Jistě, udržováním takového archivu jsem strávil mnoho času, ale právě proto, že jsem se této taktiky držel od začátku mého působení v USA, namísto přiřčení hlavní důležitosti penězům, uspěl jsem ve vybudování své zdejší reputace.

Jedna věc také stojí za zmínku. Poté, co jsem hned ze začátku zjistil, jaká morálka a manýry vládnu mezi sovětskými imigranty v USA, neměl jsem s nimi už téměř nikdy nic do činění. Pracoval jsem jen s Američany, ne s „čerstvě vyrobenými“ občany Ameriky, hlavně pokud to byli Izraelité, kteří právě emigrovali ze SSSR do své „historické vlasti“, jíž se nějakou záhadou ukázala být Amerika! Protože jsem od samého začátku, i když jsem ještě vůbec neovládal jazyk, pracoval s Američany, dosáhl jsem v této zemi určitého úspěchu, což mnoho jiných, jež se stýkalo jen s rusky mluvícími imigranty, nedokázalo. Navzdory faktu, že jsem musel znovu prokázat své schopnosti, zvolil jsem záměrně tuto cestu, protože jsem byl přesvědčen, že je to ta jediná správná!

Celý březen byl náročný, plný práce s pacienty, ale dělali jsme také jinou práci. Naše první americká „základna“ nám dala možnost navázat na naši přechozí práci,

kteřá neměla nic společného ani s Amerikou, ani s vyděláním peněz. Jistě, naši „základnu“ jsme nevlastnili, ale důležité bylo, že jsme získali dlouho očekávanou svobodu a možnost organizovat si život podle svého. V této malé místnosti jsme se se Světlanou opět vrátili k naší předchozí práci: opět jsem začal vymýšlet nové transformace mozku, přemýšlet o nových strukturách, hledat nové postupy řešení problémů a ověřovat je ihned v praxi. Roli pokusného králíka jsem vzal na sebe, Světana ji na sebe chtěla brát taky, ale souhlasil jsem jen zřídka. Důvodem pro mou touhu experimentovat pouze sám na sobě nebyla moje neochota sdílet "slávu" s někým jiným, jak si někdo může myslet, ale protože jsem chtěl nést veškeré riziko sám.

Když jsem objevil něco nového, mně neznámého, neměl jsem jasnou představu, co a jak bude člověk cítit, pokud by se to uvedlo do praxe. Proto jsem do toho při každém mém dalším „šíleném nápadu“ „skočil sám“, provádějíc potřebné korekce tak dlouho, dokud se nová verze nestala „stravitelnou“! Tím mám na mysli harmonizované a odladěné struktury, které v lidském těle nevytvářejí žádné nepříjemné vedlejší účinky. Vše je to o tom, že když vytvoříte něco, co dosud nikdo nevytvořil, nebo o něčem takovém nic nevíte, nemáte žádnou představu, jak se toto „něco“ bude chovat v procesu zavádění do praxe. Proto velmi často tvorba nových struktur a kvalit způsobovala mnoho velmi nepříjemných momentů, které vyžadovaly neprodlenou nápravu, což obvykle sestávalo z vytváření přídavných kvalit a struktur, bez nichž by nová „udělátka“ nemohla pracovat tak, jak jsem chtěl, aby pracovala, a navíc by často ani nebyla kompatibilní s těmi, které u mně již existovaly. Proto jsem pro Světlanu vytvářel novinky až tehdy, když jsem je na sobě vyladil k dokonalosti.

Proces jejich „trávení“ byl na tělo velká zátěž, a tyto experimenty byly těžké dokonce i pro mě, který jsem na ně byl vcelu zvyklý, kdy na mě jako kovadlina padla neuvěřitelná únava a slabost. Byly to početné korekce a ladění, co dalo vše do pořádku a nová zátěž poté nebyla pro fyzické tělo tak silná. Tyto korekce byly často jen sladění toho, co již bylo vytvořeno s novými kvalitami a strukturami, které jsem objevil. Tato harmonizace často vyžadovala vytváření nových těl ducha a hledání zásadně odlišných primárních hmot pro tato těla, bez nichž by sladění nebylo možné. Tak či onak, tyto nové věci, které jsem vytvářel, vyžadovaly určitý čas na „strávení“, načež se vše opět srovnalo v kompletní harmonii, nicméně na dramaticky odlišné kvalitativní úrovni.

To byl důvod, proč jsem vše testoval na sobě a teprve poté zavedl nové změny, prosty vedlejších účinků, u Světlaniny. Světlaniny značné počáteční schopnosti se s každou další transformací dále prohlubovaly. Její schopnosti kompletně vědomě opustit tělo během spánku, a nejen ty, získaly dramaticky odlišnou kvalitativní úroveň. Po první transformaci mozku přestal být její duch závislý na fyzickém těle: na vzdálenosti, kam se mohl duch od fyzického těla vzdálit a potenciálu, které tělo během dne nashromáždilo, už dále nezáleželo. Nemělo to žádný význam, protože stříbrné vlákno, jež obvykle váže ducha s fyzickým tělem, u Světlaniny zmizelo výsledkem transformace jejího ducha a fyzického těla; namísto něj se objevilo přímé spojení ducha a těla skrze nově vytvořené struktury mozku a korespondující struktury

těla. Nově vytvořené struktury ovlivňovaly prostor takovým způsobem, že vzdálenost mezi duchem a tělem vůbec nehrála roli: ať už to bylo vzdálenost mikrometrů nebo triliónů světelných let.

Její duch mohl navíc pro své aktivity vytvořit jakýkoliv potenciál, jsa venku z těla, a v ten samý okamžik být ve fyzickém těle! Absurdně to vypadá jen na povrchu, protože kvalitativní změny a transformace ducha a mozku uvedly v akci dramaticky odlišnou „fyziku“, přesněji řečeno, povaha toho, co se dělo, byla naprosto odlišná! Nemá to nic společného s jakýmikoliv pozemskými přírodními zákony, zvláště s těmi, jež používá moderní „věda“.

Tak či onak, výsledkem transformací ducha a mozku se objevily absolutně nové kvality a schopnosti, jež nemají žádné analogie, a v této souvislosti je velice těžké jejich podstatu vysvětlit za použití konceptů obvyklých pro většinu lidí.

Když Světlana získala nové kvality a vlastnosti, šla je ihned otestovat v praxi. Protože jsme pracovali téměř vždy společně, jediný čas, který měla pro sebe, byla noc, lépe řečeno, spánek, protože velmi často se naše společné úsilí protáhlo dlouho do noci, někdy i hodně přes půlnoc. Proto využívala čas spánku do nejzazší míry na svůj nezávislý průzkum! Avšak její nezávislé rozvíjení se ve Velkém Kosmu mělo své následky: byla nemilosrdně lovena. Její duch a struktury, které jsem pro ni vytvořil, byly velmi chtěná kořist. Když začal další hon, musel jsem zakročit a záležitost s lovci „urovnat“. Obvykle jsme přišli k lovcům společně a zeptali se ho, proč se jim snažil napadnout. Téměř vždy byla tím zásadním důvodem pro lov úroveň rozvoje Světlanina ducha a jejích struktur. Obvykle jsem navrhl zastavit lov a rozejít se v míru, ale tento návrh se téměř nikdy nesesetkal s nadšením a ihned se rozhořel boj!

Protivníci brali záležitost velmi vážně a dělali vše, co bylo v jejich silách, aby mě zničili. Zasahovali tvrdé údery přesně do nechráněných míst za použití toho, co mně bylo absolutně neznámé. Viděli co vlastním a jaké hmoty mohu kontrolovat atd., a nezadělávali si na problémy, ale útočili přesně na slabá místa. Někdy jsem zažíval perné chvíle, ale vždy jsem uspěl (přínejmenším, do dnešního dne) v ubránění se, zotavení a vytvoření nových struktur.

Abych v takových situacích přežil, měl jsem jen několik minut, vteřin, někdy dokonce ještě méně, na odhalení, kam byly údery zasahovány, jak a jakými prostředky byly prováděny! Ale to není vše. Také jsem musel vytvořit nové kvality, jež jsem v ten moment postrádal a na jejich základě vytvořit nová těla ducha a nové struktury, jež by mě ochránili před údery určenými na mou likvidaci. Hmoty, jež mi protivníci používali v pokusech o mou eliminaci mně byly většinou neznámé, ale tyto pokusy pro mě měly extrémně pozitivní důsledky, navzdory jejich zamýšlenému zlověstnému cíli. Daly mi šanci dostat se do přímého kontaktu s hmotami, jež bych pravděpodobně jinak nikdy nepoznal! V tomto případě mi mí nepřátelé dali to, co jsem potřeboval na urychlení svého evolučního vývoje! Jistě, oni se mě samozřejmě pokoušeli zabít, nikoliv dát mi výhodu nového poznání! Ale v takových situacích jsem dostal možnost studovat neznámé a vytvořit na bázi nové informace vlastní systém obrany a protiakce. Když jsem tímto způsobem zaplnil další bílé místo, velmi často jsem našel chybějící článek nebo klíč pro vytvoření něčeho fundamentálně

nového a když jsem se během boje rekonstruoval, získal jsem nejen „imunitu“ vůči daným úderům, ale zároveň také možnost provést ve svém vývoji skok, který byl často revolučního charakteru, dovolujíc mi vytvořit absolutně nové věci, nejen vylepšit již existující! Pochopitelně, pokaždé, když jsem začínal bitvu tohoto druhu jsem dopředu konečný výsledek neznal: údery mých protivníků měly za cíl mou eliminaci a boje měly velmi daleko do rytířských klání, kde protivníci používají dřevce bez špičky.

.....¹

Někdo se může ptát, neprokazují oni příliš velkou „čest“ nějakému člověku ze Země tím, že s ním bojují, a zda se tím tento člověk nevytahuje? Věc se má tak, že se nevytahuji. Když se vás někdo pokouší zničit, nemůžete ztrácet čas přemýšlením o tom, kdo to je, jakou pozici zastává a proč to dělá. Kdokoliv jiný by si tyto otázky mohl pravděpodobně klást, ale já jsem na ně byl příliš zaměstnán. Musel jsem ze situace najít cestu ven a jedinou cestou ven bylo vítězství. Ve skutečnosti znamenala každá minuta nebo vteřina zdržení vážné riziko poškození mého těla a ducha a, kdyby destrukce dosáhla určité hranice, čekala by mě smrt a nejen fyzického těla.

Nikdy jsem se smrti nebál, dokonce ani když jsem byl dítě a nerozuměl tomu, co to smrt je, nebo později, kdy už jsem rozuměl! Pochopení podstaty smrti mi z ní nepřivodilo žádný strach; naopak, nabyl jsem vědomé porozumění toho, co znamenala smrt fyzického těla, což vyústilo ve vědomou absenci strachu ze smrti, protože strach ze smrti dělá z člověka otroka. Pochopení toho, co znamená smrt v běžně přijímaném smyslu slova mi dalo porozumění tomu, co smrt doopravdy je, pokud to mohu říct, což je smrt ducha člověka kdy pro něj doopravdy vše končí! Avšak porozumění evoluční smrti mě také nevystrašilo a když se mě pokoušeli tímto způsobem zničit, v mé duši chyběl jakýkoliv strach, mimoto, pokud bych během boje zažil byť i jen náznak strachu, okamžitě bych prohrál.

Tak jsem bojoval ne kvůli strachu, ale vědomě se pokoušejíc zabránit Svetlanině uvěznění a vlastní eliminaci nebo případnému uvěznění, což pro mě bylo nemyslitelné. Neexistuje nic horšího, než být chycen parazity, což jsem objevil během bojů s těmi, kteří na Světlanu během jejich toulek ducha útočili.

Drtivá většina těch, kteří začali Světlanu lovit, byli v minulosti , jež vesmírní parazité chytili tou či onou metodou skrz „bílá evoluční místa“, mezery ve vývoji nebo jim neznámé jevy. Proto jsem neměl jinou možnost než s nimi bojovat navzdory faktu, že bych raději všechny problémy řešil mírumilovně, ustanovujíc pravdu, vyhýbajíc se kompromisům nebo pochybným dohodám. Ale černí hierarchové nebo preferovali vojenské operace, když byli fakty nebo logikou zahráni do kouta.

Ve skutečnosti mě černí hierarchové během „mírových jednání“ studovali a pokoušeli se objevit v mých strukturách bílá místa, mezery v mém evolučním vývoji a možné jevy, jež by na rozdíl ode mě výborně znali. Byl to jejich standartní trik: vše

¹Tuto informaci zatím považuji za příliš citlivou ke zveřejnění, N.L.

přizpůsobili tomu, aby mohli další oběť studovat a když našli její „Achilovu patu“, přerušili „mírová jednání“ a začali zasahovat údery s cílem eliminace nebo chycení, podle toho, co měli za cíl. Někdy, aby měli jistotu zničení soupeře, silně do něj udeřili, aby odhalil své skryté rezervy a schopnosti a kvality.

Takže, černí hierarchové nevyjednávali v zájmu dosažení konsensu, ale pro získání dostatku času na studium oběti, a když cítili, že mají absolutní výhodu, přerušili "jednání" a začala válka. Pokud mohu říct z vlastní zkušenosti, tato taktika jim vždy přinášela ovoce. Důvodem toho bylo, že většina světlých hierarchů se vyvíjela v relativně klidných podmínkách: téměř všichni z nich následovali svou evoluční cestu ve vysoce vyvinutých civilizacích bez permanentního kontaktu s parazitickými systémy a právě toto se stalo jejich Achilovou patou.

Problém zde je následující: pokud se člověk vyvíjí na vlastní pěst, je téměř nemožné vyhnout se evolučním mezerám a bílým místům v základech svého systému. Aby bylo možno získat nové vlastnosti a kvality, jeden na ně musí nějakým způsobem narazit. K tomuto je třeba jim věnovat pozornost, což se obvykle děje během řešení toho či onoho problému. Ukazuje se, že vývoj světlého hierarchy je podmíněn úkoly, jež má možnost během periody svého evolučního vývoje řešit. Problémem je, že bez ohledu na to, jak vysokou úroveň světlý hierarcha má, neměl možnost řešit všechny druhy úkolů, které existují. Navíc, nemohl řešit problémy, jež v jeho cestě nikdy nevyvstaly, což je logické, zjevné a přirozené, ale vytváří to podmínky pro mezery a nedostatky v jeho evolučním základu. Světlí hierarchové neměli v počátečních stádiích své evoluce vesmírné nebo planetární parazity, kteří by odhalili jejich evoluční nedostatky zasahováním úderů a vedením válek! Výsledkem toho světlí hierarchové pokračovali ve svém vývoji s mezerami a nedostatky a čím dále se ve svém vývoji dostali, tím více mezer se objevilo!

Přesně toto je důvodem, proč relativně nevyvinutí vesmírní parazité získávají při útoku na světlého hierarchu výhodu, bez ohledu na to, jak paradoxně to na první pohled vypadá. Když parazité zasáhli údery vysoce vyvinutého světlého hierarchu, tento neměl čas „záplatovat“ všechny díry ve svých evolučních základech. Navíc, protože většina z nich měla velmi vysokou úroveň evolučního vývoje, existovalo u nich mnoho kvalitativně odlišných mezer, bílých míst, jichž si nebyli vědomi. Takto se jejich evoluční výhoda stala v této situaci jejich slabinou.

Je zde ještě jeden prvek. Většina světlých hierarchů neměla nikdy zapotřebí vytvořit něco ve velkých množstvích během vteřin. Byla to právě určitá pomalost a velký počet úkolů, které bylo nutno současně řešit, co udělalo vysoce vyvinuté světlé hierarchy zranitelné vůči útokům parazitů. Jestliže by měli na „najednou“ objevivší se problémy více času, nebo by počet problémů nutných k vyřešení byl menší a nemuseli by rekonstruovat své základy od počátku své evoluční cesty, vesmírní parazité by nikdy nebyli schopni chytit žádného z nich. Naneštěstí bylo vše tak, jak jsem popsal, a světlí hierarchové neměli šanci, ale to neznamená, že se vzdali bez boje až do úplného konce!

Na rozdíl od většiny z nich, měl jsem v tomto ohledu „štěstí“: naše planeta, Midgard-země, byla pod naprostou kontrolou sociálních parazitů a jejich pánů z

Velkého Kosmu. Proto když jsem zde začal svůj rozvoj, musel jsem na ně a na jejich metody narazit již od samého začátku. Právě toto, a fakt, že jsem uspěl ve vytvoření vlastního systému rozvoje, který jsem neustále měnil a zlepšoval kvůli řešení různých problémů a boji s parazity, mi dovolilo vyhnout se podobným problémům.

Mé blízké a včasné “seznámení” s taktikou sociálních parazitů mě přinutilo naučit se reagovat velmi rychle. Struktury mého mozku a evoluční základy, které jsem od počátku budoval jako dynamické a flexibilní, mi pomohly dosáhnout potřebné pohotovosti. Proto, když jsem byl zasažen, dostal jsem možnost studovat neznámé a vytvořit obranu, získávajíc zároveň nové vlastnosti a kvality. Velmi často mi nové kvality, které jsem takto neobvyklou cestou získal, umožnily pokračovat ve vlastním vývoji pro mě novými směry, což často ústilo do inovativních a originálních řešení, následovaných dramaticky odlišnou novou změnou mých kompletních evolučních základů.

Často se to odehrálo během boje, což mi dovolilo rychle a efektivně vyřešit problémy s protivníky. Ale už jsem velmi dobře věděl, že většina hierarchů temných sil byli ve skutečnosti lapení světlí hierarchové, kontrolováni parazity, a že to nebyli oni, kdo mi zasazoval údery, ale ti, kteří je manipulovali a řídili. Proto jsem v boji s nimi necítil na jejich eliminaci; naopak, přál jsem si je osvobodit z parazitické kontroly.

Během boje jsem “neopravil” jen sebe a nevytvořil jen nové kvality, které odstranily mezery v mých evolučních základech, ale také jsem hledal v mých nedobrovolných protivnících systém, jimž parazité kontrolovali jejich akce, a začal ho rolovat zpět, abych obětem vesmírných parazitů vrátil jejich svobodu. Navzdory tomu, že jsem dostával velmi citelné rány, vždy jsem cítil radost, když se mi povedlo osvobodit další nádhernou bytost z pod parazitického jha.

.....

.....

York a Dark² se stali prvními osvobozenými Takto jejich jména zní v ruštině, ačkoliv jen přibližně. Není třeba v jejich jménech hledat asociace s angličtinou (*Dark = temný, pozn. překl.*), jak asi někdo dělá, protože jméno hierarchie odráží jeho evoluční úroveň a je mnohem komplexnější než zjednodušená varianta ve verbálním kódu. Ve skutečnosti jsou jména těchto bytostí velmi komplikované skladby proložených struktur a hmot tvořící určitý druh volumetrického (prostorového) znaku, který plně odráží evoluční úroveň majitele. Životem na Midgard-zemi jsme si zvykli na jména ve verbálním kódu a adresování přátel jejich jmény jako na samozřejmost, perfektně chápajíc, že tato jména jsou jen symbolická. Skutečná jména hierarchů se také mění s každým jejich přechodem na vyšší evoluční úroveň a tyto podmíněná jména nám umožnila vyhnout se konstantním zmatkům způsobených faktem, že evoluční skoky hierarchů se začaly dít velmi často.

Když byl světlý hierarcha osvobozen od parazitické kontroly, vždy vyjádřil touhu účastnit se vyčištění Velkého Kosmu od parazitů namísto toho, aby se vrátil k povinnostem, které měl před svých lapením. Existovalo pro to několik důvodů.

²Vyslovováno „Jórk“ a „Dárk“, pozn. překl.

Hlavním důvodem bylo, že považovali za svou osobní zodpovědnost bojovat proti vesmírným parazitům, aby zabránili podobnému peklu, kterým museli projít, když byli těmito parazity chyceni. Ve skutečnosti bylo jen velmi málo těch „šťastných“, kteří si dobu po svém chycení nepamatovali, měli jednoduše výpadek paměti, protože často parazité nebyli schopni používat schopnosti hierarchie bez toho, aniž by „vypnuli“ jeho vědomí a „používali“ ho ve stavu, kdy si byl zřetelně vědom všech svých akcí, ale nemohl s tím nic dělat. Mnoho z nich takto neustále žilo ve svém osobním nezaslouženém pekle!

Je to ta nejhroznější věc, jakou si lze vůbec představit: co tito hierarchové museli cítit, když sledovali, jak vlastnoručně zničili všechno a všechny které milovali! Již jsem o tom psal dříve, ale pokaždé, když na něco takového myslím, vždy cítím pobouření a touhu s těmito parazitickými zrůdami co nejrychleji vyrovnat účty! Jen si představte, jak silná touha zastavit vesmírné parazity musí být v těch, kteří jejich barbarské metody zažili na vlastní kůži, když pouhé pochopení těchto metod způsobuje tak silnou reakci!

.....

Stalo se od samého začátku určitým zvykem, že každý člen nově vznikajícího Bílého Bratrstva ihned se všemi ostatními sdílel všechny své nové nápady, objevy a vývoje. Nikdo neměl nejmenší touhu nechat si něco nového exkluzivně pro sebe. Každý byl připraven obětovat svůj život pro záchranu druhých, a nejen slovy, ale i ve skutečnosti. To znamená, že bylo zrozeno skutečné bratrstvo bojovníků, kteří se přidávali ne pro svůj vlastní prospěch, ale kvůli společnému cíli, osvobození Vesmíru od odporné nákazy, sociálních parazitů všech úrovní!

Nuže, stalo se, že Světlanina zvědavost a žízeň po vědění ji proměnily v určitý druh „majáku“, který přitahoval lovce jejího ducha a struktur jako můry ke světlu, a byl neustále „rozsvěcován“ novými „udělatky“ nebo transformacemi jejího ducha a mozkových struktur, které jsem vymýšlel.

.....

Bratrství s něčím duchem je něco úžasného: stanete se součástí jiné bytosti, stejně jako se ona stane součástí vás! V porovnání s tím vypadá na Midgard-zemi velmi dobře známé pokrevní bratrství jen jako dětská hra. Když vstoupíte do bratrství pomocí vašeho ducha, je zrada jakéhokoliv druhu jednoduše **nemožná!** Stane se to rovným zradě sebe sama; protože, cokoliv se stane vašemu duchovnímu bratru, pocítíte to stejně a skrze toto spojení můžete ihned přijít na pomoc, zachránit ho a tím zároveň i sebe! Vesmírní parazité velmi často zničili z toho či onoho důvodu světlého hierarchu a použili jeho evoluční úroveň, jeho struktury srolované do krystalů a jeho ducha jako zdroj potenciálu. Jinými slovy, poté, co parazité eliminovali fyzická těla světlého hierarchy, proměnili jeho ducha v otroka a jeho struktury ve zbraň! Když byli takoví parazité poraženi, zbyly po nich srolované struktury lapených světlých hierarchů a jejich duchové, v tomto momentě již osvobození z děsivého otroctví.

.....
.....

Jsem přesvědčen, že je mnohem lepší dát druhou šanci zvolit si cestu světla, než použít primitivní eliminaci. Každá bytost má ve skutečnosti svůj unikátní charakter a bylo by politováníhodné přijít o tuto jedinečnost kvůli pošetilosti jejího nositele; a druhá šance ve formě návratu do bodu odchýlení od světlé cesty, bez možnosti se znovu navrátit k parazitismu je, podle mého názoru, optimální řešení! Někdy se stalo, že když zafungoval můj program zpětného evolučního svinutí do bodu defektu, z toho či onoho parazitického hierarchie nezbylo nic. V takové situaci se bohužel nedalo nic dělat, alespoň já jsem na nic nepřišel. Výsledkem mých akcí bylo osvobozeno mnoho struktur a krystalů, které byly buďto světlým hierarchům ukradeny, nebo odebrány zabítým.

.....
.....
.....

Avšak bylo i mnoho osvobozených duchů, kteří navzdory všem argumentům trvali na svém sloučení s jiným duchem. Jejich přáním bylo rozplynout se a bylo třeba jejich přání respektovat, ačkoliv osobně jsem byl vždy proti rozplynutí jednoho ducha v druhém, protože za účelem výměny kvalit stačí vytvořit kopii ducha. Takže, někteří duchové byli z toho či onoho důvodu osvobozeni z parazitického otroctví a trvali na splynutí s Možná si přáli bojovat proti vesmírným parazitům právě touto cestou, jako část jiného ducha. Duchové světlých hierarchů, kteří si přáli obnovit se, dostali nová fyzická těla.

.....
.....
.....

Výsledkem toho všeho se světlí hierarchové vrátili zpět ke svým aktivitám vyzbrojeni novou “zbraní” proti vesmírným parazitům. Ti duchové, kteří odmítli obnovu, se stali navždy součástí Pamatuji si, jak Světлана poprvé otevřela paměť s ní splynutého ženského ducha. Její obličej odrážel bolest a utrpení slovy nepopsatelné a její krásné oči byly plné slz, které ji stékaly po tvářích.

Bylo pro ni nesnesitelné pokračovat v otvírání paměti ženského ducha, který zemřel před nepředstavitelně dlouhou dobou a sledovat jeho tragický osud jeho očima. Několik minut takového sledování Světlanu kompletně “vymáčkalo” jako největší stres. Proces odkrývání paměti ve skutečnosti nemá nic společného se sledováním melodramatu s povinným dobrým koncem. Když sledujete obrazovku, člověk může sympatizovat s protagonisty a dokonce uronit slzu, což je vcelku normální, ale při procesu odkrývání paměti nejste cizí pozorovatel, ale aktivní účastník všech událostí. Herci ve filmu utrpení, bolest a mučení jen hrají, zatímco v procesu odkrývání paměti cítíte vše naprosto a reálně na vlastní kůži navzdory faktu, že se to odehrálo před dlouhou dobou a zažil to někdo jiný! Avšak když je to uvnitř vás, nezáleží na tom, s kým a kde se to odehrálo, cítíte to každým nervem, každou buňkou vašeho těla a každým kouskem své duše! To znamená, že nechat jiného

ducha splynout se sebou znamená přijmout všechnu bolest, melancholii a utrpení této bytosti a zdaleka ne každý to je schopen vydržet! Přesněji řečeno, je jen několik takových, kteří by souhlasili obdržet všechno toto utrpení, které často trvalo miliony, někdy i miliardy let.

Vše co se odehrálo během těchto obyčejným vnímáním nepochopitelně dlouhých období bylo odkryto během několika minut, při zachování veškeré ostroty a jasnosti všech událostí. Pohybujíc se skrze dávnou minulost světlého hierarchy, stáváte se přímým účastníkem těchto událostí, jako byste v nich opravdu byli přítomni. Když se duch světlého hierarchy stane vaší součástí, všechna jeho životní zkušenost se stane vaší zkušeností, všechna bolest – vaší bolestí a všechno utrpení – vaším utrpením, protože ztrápená duše, jejíž duch byl ztročen vesmírnými parazity, nemůže nechat nic bokem a její tělo bylo zničeno!

Takže, navzdory obrovské radosti ohledně toho, co se ve Velkém Kosmu dělo – osvobozování světlých hierarchů ze spárů kosmických parazitů, cítili jsme také hořkost, protože jsme zažili, co museli vydržet a čím museli během svého ztročení projít. Když přijdete s něčím podobným do kontaktu, jakékoliv zbytky lítosti vůči parazitům a jakékoliv pokusy vysvětlit jejich konání jejich nevědomostí zmizí beze stopy. Sociální parazité, pozemští nebo kosmičtí, vědí naprosto přesně, co a jak dělají, a je nezbytné s nimi bojovat bez jakékoliv lítosti, ale ne jejich metodami. Jinak se bojovník se zrůdností změní ve stejnou zrůdnost. Když má někdo správné porozumění a potřebné znalosti a schopnosti, může vyčistit od parazitů celý Vesmír skrz na skrz, aniž by se jim začal podobat. Člověk by nikdy neměl připustit přítomnost nenávisti k těmto monstrům, protože nenávist a další negativní emoce, bez ohledu na to, že důvod jejich manifestace je více než oprávněný, jsou nepřipustné. Všechny negativní emoce jsou “dveře” pro útoky vesmírných parazitů a přímá cesta transformace na jednoho z nich.

To znamená, že žádný světlý hierarcha by se neměl proměnit v monstrum během zkoumání chování jiného monstra. Není to jednoduchý úkol, když sledujete všechny krutosti a odporné činy parazitů, neuzavřít své srdce a nezměnit se v nelítostný nástroj msty, který po potrestání viníků bude nevyhnutelně pokračovat v hledání nových nepřátel za účelem potrestání. Je velmi důležité se v boji s “drakem” nezměnit v “draka”. Proto je nutné plně kontrolovat emoce a zabránit jim převzít kontrolu nad myslí člověka, byť jen na moment, a samozřejmě, je nutné s klidem vyšetřit každý jednotlivý případ a nemávat pěstmi napřed a teprve potom přemýšlet, i když na vás mezitím dopadají pěsti jiných.

.....

I přes skutečnost, že k realizaci této myšlenky v praxi jsem musel přežít nějaké nečekané bolestivé vedlejší účinky, kdy mi kvůli nadměrnému zatížení shořely nervy v pravé ruce, podařilo se mi dokončit práci a teprve pak jsem uzdravil své "pracovní zranění". Úspěšné zakončení úkolu, který jsem si vytyčil, mi umožnilo nalézt fundamentálně novou metodu boje proti vesmírným parazitům a zavést určitá zlepšení do mých struktur a nervového systému. Bylo to začátek, nový způsob boje

proti temným silám, který byl do té doby neznámý.

.....
.....

Stalo se to počátkem nového Bratrstva, jehož cílem bylo osvobození Vesmíru od okupace vesmírnými parazity! Tato práce se pro mě a Světlanu stala hlavním cílem našich životů (všechny ostatní záležitosti byli jen nevyhnutelné nutnosti), a nebylo to proto, že bychom se pokoušeli uniknout před problémy každodenní skutečnosti. Vůbec ne! Koncem března jsem měl zástupy lidí, kteří si u mě přáli podstoupit léčení a, ačkoliv jsem nevydělával miliony, problémy s penězi se staly minulostí, ačkoliv ne příliš vzdálenou minulostí, jen měsíc, dva starou minulostí.

I s ohledem na to, že ne všichni pacienti platili, vydělával jsem denně ne méně, než jsem si vydělal za celý únor, což byly tehdy dost významné peníze i na Ameriku. Díky faktu, že problém s penězi přestal být problémem, mohli jsme se vrátit k práci v Kosmu. To neznamená, že se pro nás pozemské záležitosti staly nedůležitými, vůbec ne! To jen události odehrávající se v Kosmu měly pro nás tehdy větší prioritu, a jak později ukázala budoucnost – co jsme vykonali ve Velkém Kosmu se později stalo základem toho, co bylo nutné vykonat Midgard-zemi. Zaznameli jsme velmi neobvyklý úkaz: čím dále jsme se se svou činností ve Velkém Kosmu dostali, tím blíže jsme se dostali k Midgard-zemi; čím dále jsme se ponořili do minulosti Vesmíru, tím více spojení s tím, co se dělo na naší planetě, jsme našli. To vše nebylo jen překvapující a zajímavé, bylo to neuvěřitelné! ...

Budoucnost nám přinesla lepší pochopení všech těchto věcí, ale tehdy, na jaře roku 1992, jsme se Světlanou netrpělivě čekali na každý volný moment, abychom se mohli ponořit do neuvěřitelného kola událostí ve Vesmíru, jejichž přímými účastníky jsme se stali a kde na nás čekali naši věrní přátelé a druhové ve zbrani...

Kapitola 4. Jarní záležitosti

....